

enkelte Tilfælde, men jeg skulde tro, at Straffen har sin overmaade gode Forklaring. Det, der nemlig her er Spørgsmaal om, er sikkert en Vaneforbryder, en Person, som har stjaalet mange Gange i Forvejen. Nu er det saa efter vor Straffelov, at Straffen stiger, jo flere Gange man stjæler, og hvis den paagældende f. Eks. er straffet 4—5—6 Gange i Forvejen, vil Forholdet meget let være det, at de 2 Aar vil repræsentere endog Lavmaalet af den Straf, som efter vor Straffelov overhovedet kan idømmes i dette Tilfælde. Det kan altsaa paa ingen mulig Maade lægges Dommeren til Last, at han har idømt en saadan Straf; han har i saa Fald kun fulgt Straffelovens klare Regel. Nej, det ærede Medlem maa vende sin Kritik andetsteds hen, nemlig mod Straffeloven og eventuelt mod Lovgivningsmagten, som ikke har revideret Straffeloven. Og der skal jeg for øvrigt efter hele mit Syn paa disse Forhold medgive det ærede Medlem, at vor Straffelov trænger til en Revision paa mange Punkter. Men det ærede Medlem maa da være saa god at rette sin Kritik og sine Ønsker i saa Henseende til et andet Sted.

Olga Knudsen: Da der sidder Kvinder i Landstingssalen, som hører til et andet Parti end det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Nina Bang), synes jeg ikke, at jeg kan tie stille. Det synes næsten, som om det ærede Medlem mener, at Kvinderne i det Parti, hvortil hun hører, er de eneste, som har taget sig af de fortrykte og lidende i Samfundet. Der faldt en Udtalelse fra hende, som jeg fandt lidt underlig, og som absolut var i Strid, synes jeg, med det ærede Medlems Partis Program. Det var Udtalelsen om „et Kvindeparti“. Det er ikke, fordi jeg mener, at det ærede Medlem havde tænkt sig den Mulighed eller den Umulighed, at der blev dannet et Kvindeparti, men jeg synes nok, at det ærede Medlem talte lidt, om jeg saa maa sige, overfladisk om den Sag. Det ærede Medlem talte efter sine egne Erfaringer fra Kommunalbestyrelsen. Jeg sidder ogsaa i en Kommunalbestyrelse og har i 8 Aar været Medlem af Forsørgelsesudvalget, og hverken jeg eller mine Partifæller har erfaret, at vi har været med til at nedbryde. Nej, vi har været med til at opbygge. Det ærede Medlem ved godt, at det er de lidende og fortrykte, man der kommer til Hjælp, og er der noget, vi har taget os af, er det netop Børnene, de smaa forhutlede Stakler, som vi faar fat i, og de

unge forhutlede Stakler. Og er der et Spørgsmaal, jeg har arbejdet for og har meget dyb Interesse for, er det Spørgsmaalet om Vagabonderne. I al Almindelighed regnes de for at være Bærmen. Ja, det bliver Bærmen, men der er ingen, særlig ingen Kvinde, der uden Medlidenhed, uden Medynk kan se disse unge Mennesker, som den ene Gang efter den anden, for hver Gang man faar fat paa dem, bliver ringere og ringere. Man kommer til at tænke paa, at det er Samfundsværdier, der gaar til Grund, og derfor vil det altid være Kvindernes Haab, at man netop kan gøre noget for dem. Jeg har selv været med til atter og atter at gøre Forsøg paa at redde disse Mennesker, f. Eks. ved at anvise dem Pladser, hvor de muligt kunde gøre Fyldest, forsøgt at overtale dem og har Gudskelov ogsaa haft Eksempler paa at have naaet noget derved. Derfor mener jeg ikke, at det ærede Medlem har Ret til at sige, at hendes Partis Kvinder er de eneste, som vil gøre disse Mennesker godt. Vi andre slaar maaske ikke saa stærkt paa Strengene offentligt, men vi har vistnok den samme Medlidenhed og Barmhertighed, men udøver den maaske noget mere stille til Tider. Et enkelt Parti har i alt Fald ikke Ret til at tage Kvinderne til Indtægt for sig. Se paa det store humane Arbejde, som, inden Kvinderne nogen Sinde fik Valgret, er udført af Kvinder: Samaritergerningen, Røde Kors, Diakonissegerningen, paa Bevægelsen overfor Plejebørn. Det var ikke Underklassens Kvinder, der rejste den Bevægelse, vi har alle haft Del i den. Lad kun enhver Klasse faa sin Ret, vi har den lige saavel som de andre. Og selv om vi ikke danner Kvindepartier, har vi Ønsker om at gøre, hvad der er Ret og rigtigt overfor de fortrykte.

Nina Bang: Der foreligger den Kendsgerning, at en Kriminalretsassessor for to Maaneder siden har løsladt en københavnsk Haandværksmester, som han i 11 Maaneder har holdt i Varetægtsarrest, uden at han har kunnet aftvinge den vedkommende en Tilstaaelse. Det er et Eksempel paa, at Varetægtsarresten endnu misbruges, man kan altsaa ikke henvise Misbrugene til tidligere Tid, de finder Sted den Dag i Dag. Jeg har ikke, endskønt der vistnok var megen Anledning til det, rettet Kritik mod Dommerne, jeg har udtrykkelig rettet min Kritik imod Straffeloven og har sagt, at allerede den Gang Nyborg Straffeanstalt blev opført, blev der